כשסיימו, נאנח עמוקות. "לא", אמר בייאוש, "באמת אינני מבין מדוע חשב הקאדי שיש בידי הכוח לדעת זאת. הסיפור סתום וחתום. לכו לשלום, ואל תטרידו אותי שוב".

במפת נפש יצאו השלושה מהחדר. אך כאשר חצו את מפתן הבית ויצאו אל הרחוב החשוך. השיגם אחד מתלמידיו של הרב.

"הרב מבקש לראותכם בפעם האחרונה", אמר התלמיד, "אל נא תמרו את פניו".

שוב עמדו השלושה בחדרו של הרב. "אמרו נא לי רק זאת", ביקש רבי רחמים אליהו לדעת, ועיניו כמו שיפדו את העומדים לפניו, "האם ראיתם מאן דהו עובר ליד העץ באותה שעה"? השלושה ענו בשלילה. לא. הם הקפידו בקפידה רבתי שאיש לא יבחין במעשיהם.

רבי רחמים אליהו נאנח שוב כמי שידיו אסורות מלהושיט עזרה וסעד. אחר נטל, כבדרך אגב, את מכתבו של הקאדי, רשם בשוליו כמה שורות במהירות, סגר את המכתב וחתמו בחותמת השעווה שעל שולחנו, ומסרו בידי אחד מהם. 'מסור זאת לקאדי", ביקש.

הסוחרים מיהרו אל הקאדי, והלה פתח את המכתב הסגור בסקרנות רבה. הוא העיף מבט על השורות שכתב לו הרב, ונשימתו נעתקה. "מסעוד הוא הגנב", כך כתב לו רבי רחמים אליהו חזן, "הכהו עד שיישבר ויודה על האמת".

"גנב" הצטרח הקאדי כנגד מסעוד, "אתה הגנב, ככה כתב לי הרב, האם תכחיש זאת"?

הסוחר המואשם החל לרעוד בכל גופו, פניו הפכו לבנות כסיד. הוא ניסה להכחיש, אך הקאדי לא היסס. "קחו אותו והכוהו עד שיודה באמת" הורה לאנשיו, שעמדו לצידו, מוכנים לפקודתו.

מסעוד נשבר עד מהרה. כמה חבטות אימתניות על גבו ועל רגליו, הפרידו את היצר הרע מעליו ומסמסו את מסכת השקר שעטה על פניו.

הוא נפל על ברכיו, גונן על ראשו בידיו, וביבבות חנוקות הודה בחילול השבת ובמעשה הגניבה. "היכן הטמנת את הכסף הגנוב"? הרעים עליו הקאדי בקולו.

"בקרבת מקום". התייפח מסעוד, לנגד עיניהם הקמות של שותפיו, "אקח אתכם לשם".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "מסד יוסף ורחל" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לוויין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרשל"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעגל"]

העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב

ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

1636

יוסף חסדי ורחל

"גיבור שבגיבורים"

שם האדם אינו מקרי, משמעותו קשורה בייעודו בעולם. אולם השבטים קבלו שמותם המזכירים את המריבות בבית יעקב: "ותקרא שמו ראובן כי אמרה ראה ה' בעניי". שמעון, "כי שמע ה' כי שנואה אנוכי". וכך כל השמות של בני יעקב.

הייתכן ששמות שבטי י-ה נועדו לתעד חוסר הרמוניה ושלמות בבית יעקב? הנה יעקב אהב את רחל, ורק עמה רצה להתחתן. מסבב הסיבות נתן ללבן לרמות את יעקב, כדי שיתחתן גם עם לאה, ועשה את רחל עקרה כדי שיתחתן עם השפחות ויוליד שנים עשר בנים מארבע אמהות. (פירוש ברב פנינים). הם יהיו האבות של משפחה שתמנה שבעים נפש. מספר זה זהה למספר האומות אשר כל אחד נושא בחובו אחד מערכי היסוד שעליהם מושתת העולם. ערכים אלה רבים ומגוונים ולפעמים נראים סותרים זה את זה. היעוד של עם ישראל עלי אדמות הוא לאחד את כל הערכים כולם שיהוו סימפוניה מושלמת המעידה על אחדות בורא עולם. יעקב זכה שתחת קורת גג ביתו כל הערכים יפגשו. טבעי שבתחילת הדרך, סיטואציה זאת תיצור תחרות ושנאה. לכן אהבה ואחווה לא שררו בתוך הבית. שתי האימהות קנאו זו לזו, ויעקב עצמו שנא את לאה. כך הסבירו דעת זקנים מבעלי התוספות: "כשיעקב אבינו קם בבוקר וראה 'והנה היא לאה', תבע עלבונו ואמר לה 'רמאית בת רמאי'. והיא ענתה: 'ממך למדתי' הלוא אמרת לאביך 'אני בכורך עשו'. כששמע דבריה התחיל יעקב לשנאותה". המשימה הראשונה של יעקב היתה לשנות יחסו כלפי לאה. נאמר באבות דרבי נתן: "איזהו גיבור? הכובש את יצרו. אך איזהו גיבור שבגיבורים? ההופך שונאו לאוהבו". יעקב אבינו הצליח באתגר קשה זה והשכיל להפוך שנאתו ללאה לאהבה כלפיה. כך בנתינת השמות לבניו, מוצאים עדות לתהליך ההדרגתי של החלפת השנאה באהבה ושלום. כשראובן נולד קיוותה לאה "אולי יאהבני אישי", אך כשזבולון נולד, אמרה "זבדני אלוקים זבד טוב", והודתה על חלקה וסיימה בתפילה "ועתה יזבלני אישי". אכן רצונה התקיים, ולאה נקברה ליד יעקב בחברון בקבר אבות. גם בין האימהות אירע תהליך התקרבות ופיוס. כשראובן הביא דודאים לאמו, לאה הסכימה לתת אותם לאחותה, ורמזה בזה "אני תפילה שגם את תזכי לאהבת בנים". ורחל מצידה ויתרה לילה עם יעקב ויתור על היקר לה מכל – אהבת בעלה.

סוף סוף, הגיעו כמשפחה מאוחדת לארץ, וכך מנעו מעשו ואנשיו לפגוע בהם. בזכות האהבה השוררת בתוך הבית הצליחו להפוך את השונא הגדול, עשו, לאוהבם. חייו של יעקב היו מוקדשים ליצור אחדות ואהבה בתוך משפחתו. בבית ישראל ישנה חשיבות מיוחדת לחתירה לאחדות מעבר לשלום – בית הנכסף בכל בית פרטי. משמעותה מיוזג הערכים השונים הקיימים בעולם שיגרמו לאחדות של עולם רוחני המשתקפת בעולמנו.

העלון לע"נ
חמותי מרים אלקיים בת רחל ע"ה שנלב"ע טו' כסלו
תנצ.ב.ה.

שבת שלום

שבת יא' כסלו ה-תשפ"ז
פרשה: **ויצא**
הפטרה: **ועמי תלואים**

הדלקת נרות - 16:19
צאת השבת - 17:12
ר"ת: 17:45

הדלקת נרות בשבת הבאה **16:16**

	ויצא	וישלח
עמוד השחר:	5:08	5:15
זמן טלית:	5:15	5:22
זריחה:	**6:13**	**6:20**
חצות:	11:25	11:27
מנחה גדולה:	11:51	11:53
שקיעה:	16:37	16:35

"אורחות מרן" אשמורת של זמירות

מעשה והתפלל מרן תפילת ערבית בפלג המנחה, ובדעתו היה לצאת ידי חובה בקריאת שמע שיקרא אחר צאת הכוכבים, ונזדמן לו ששמע קדיש וקדושה באמצע הפסוק "שמע ישראל" ו"ברוך שם", והפסיק באמצע בכדי לענות, כדין המפסיק בשאר פסוקי קריאת שמע.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... **052-5079555**

"ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה"

בשביל שאני יודע שאנשי מקומך רמאים, לפיכך אני מברר עסקי עמך: "אעבדך... ברחל" – ברחל ולא בלאה, "בתך" – שלא תביא אחרת מן השוק ושמה רחל, "הקטנה" – שלא תחליף שמותן זו בזו. "ויהי בערב ויקח את לאה בתו... ויאסף לבן את כל אנשי המקום ויעש משתה" כנס כל אנשי מקומו, אמר להם: יודעים אתם שהיינו מדחוקים למים, וכיון שבא הצדיק הזה לכאן נתברכו המים. אמרו לו: מה רצונך? אמר להם: אם אתם מבקשים אני מרמה אותו ואתן לו את לאה, שהוא אוהב הרבה את רחל, ויעשה אצלכם שבע שנים אחרות. אמרו לו: עשה כרצונך. אמר להם: תנו לי משכנות שאין אחד מכם מפרסם אותי. נתנו לו משכנות. הלך והביא (בהם) יין ושמן ובשר (ולפיכך נקרא שמו "לבן הארמי", שרמה באנשי מקומו). כל אותו היום היו משמחין אותו. כשהחשיך אמר יעקב להם: זו מה היא? אמרו לו: אתה גמלת חסד בזכותך, גם אנו נגמול חסד עמך. היו מקלסין לפניו ואמרו: הא ליא, הא ליא, לערב באו הבחורים וכבו את הנרות. אמר להם: זו מה היא? אמרו לו: מה אתה סבור, שאנו פרוצים כמותכם? כל אותו הלילה היה קורא לה, "רחל רחל" והיא עונה לו, בבקר "והנה היא לאה". אמר לה: מה רמאית בת רמאי, ולא הייתי קורא לך "רחל" בלילה ואת עונה לי? אמרה לו: יש סופר שאין לו תלמידים? כך היה קורא לך אביך "עשו" ואתה עונה לו?.

"ואולם לוז שם העיר לראשונה"

פסוק זה נדרש יפה בפיו של הרה"ג רבי משה חורב בספרו היקר "אור משה", וזה לשונו:

מובא במדרש: עצם קטן יש באדם תחת הצואר ונקרא 'לוז' או 'נסכוי', והוא עצם העליון מחוט השדרה. ועצם זה הוא חזק ואמיץ ואינו נשרף באש ואינו נמחה במים ואינו נטחן בריחים ואינו כלה לעולם עד זמן תחיית המתים, ואז יתרטב העצם בטל של תחיה שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות בו את המתים.

וזהו שאמר "לוז" – הוא העצם, "שם" – קרי שם, "העיר" – רצונו לומר שמתעורר הגוף לקום בתחיית המתים, "לראשונה" – כלומר שהוא הראשון שקם בתחיית המתים, וממנו יקום כל הגוף אחר כך.

"ונתן לי לחם לאכל ובגד ללבש"

לכאורה, כותב רבי אברהם הכהן זצ"ל בספרו "איילת אהבים", יש לדקדק: למה ביקש יעקב "לחם לאכול ובגד ללבוש" והרי פשוט הוא הדבר שהלחם הוא בכדי לאוכלו והבגד בכדי ללובשו?

ויש לומר. משום שלפעמים נמצא איש אשר ישליטנו ה' עושר ונכסים ולא יחסר לו כל טוב בביתו, אולם איננו יכול ליהנות מהם בגלל היותו מוכה בחוליים רעים ונאמנים, והרופאים מונעים ממנו כמה מיני מאכל ומשקה הערבים לחיך. וגם הבגדים הנהדרים והחליפות היקרות שיש לו, לא יוכל ללבוש מחמת שהוא חולה וחבוש על מיטתו.

לכן דקדק יעקב בבקשתו ואמר: "ונתן לי לחם – לאכול, ובגד – ללבוש", היינו שיהא באפשרותו לאכול את הלחם וללבוש את הבגדים ממתת ה' יתברך.

"הידעתם את לבן בן נחור"

בשאלות ותשובות "תרומת הדשן" נשאל המחבר רבי ישראל איסרלן זצ"ל, בענין מומר ישראל שעודנו עומד ברשעו או שמת המומר ברשעו – כיצד קוראין לבנו של המומר לעלות לתורה, האם מותר להזכיר את שם אביו המומר?

הרב זצ"ל קובע בתשובתו, שיקראו לעולה לתורה בשם אבי אביו ולא בשם אביו המומר. ראיה לכך הוא מביא מהפסוק בפרשתנו בו אנו מוצאים שיעקב שאל את הרועים "הידעתם את לבן בן נחור"? והרי לבן אינו בנו של נחור אלא בנו של בתואל, ואם כן הכיצד קוראו יעקב "לבן בן נחור"? אלא מכיון שבתואל היה רשע, העדיף יעקב שלא לומר "לבן בן בתואל" אלא קראו בשם זקנו "לבן בן נחור".

"ויצא יעקב מבאר שבע" חי יוסף ושמח

אמר ר' יהושע: כבר כתוב 'וישמע יעקב אל אביו', מה תלמוד לומר 'ויצא יעקב מבאר שבע'?
אמר: (יעקב) אבא, בשעה שביקש לצאת חוץ לארץ, מהיכן הורשה לו, לא מבאר שבע? אף אני הולך לבאר שבע. אם נתן לי רשות הריני יוצא ואם לאו אין אני יוצא. לפיכך צריך הכתוב לאמור "ויצא יעקב מבאר שבע".
מבאר שבע – ר' יודן אמר מבארה של שבועה. שלא יעמוד עלי אבימלך ויאמר 'השבע לי כמו שנשבע זקנך'. נמצאתי משהה בשמחת בני שבעה דורות.
ר' אמר – מבארה של בכורה. שלא יעמוד עלי עשיו ויאמר לי: כך היית מרמה אותי ונוטל בכורתי נמצאתי מאבד אותה שבועה שנאמר 'השבעה לי כיום'.
מבאר שבע – רבי ברכיה אומר מבארה של ברכה. שלא יעמוד עלי עשיו ויאמר לי 'כך היית מרמה בי ונוטל את ברכתי', נמצאתי מאבד אותה יגיעה שיגעה בי אמי.

